



Утриннитѣ слънчеви лъчи бързо се спускаха по околнитѣ склонове, стигнаха дъното на котловината, проврѣха се между китнитѣ клони на вѣковни буки и нѣжно погалиха бѣлитѣ стени и покрива отъ плочи на малкото манастирче. Птичкитѣ, спотаили се по дърветата, пѣха въ превера и пригласяха на тихия монотоненъ напѣвъ на потъналитѣ въ зеленина дървета, полъхвани отъ лекия утриненъ повей. А бистритѣ води на поточето край манастира бързо се провираха между голѣмитѣ камъни, пѣнѣха се тукъ-тамъ, подскачаха отъ урвичка на урвичка и съ вѣчната си пѣсенъ бързаха да стигнатъ градинитѣ и полетата на равна Тракия.

Наоколо манастирчето бѣше оградено съ високъ камененъ зидъ, върху който монаситѣ бѣха поставили гжсто при-

плетени бодливи сухи храсти. Въ него се влизахе презъ единствената тѣсна врата, направена отъ дебели букови дъски и цѣлата обкована съ желязо.

Тази заранъ въ манастира бѣше тихо. Всички монаси се бѣха спотаили въ келиитѣ си и въ молитвено мълчание очакваха опасността. Предишния день балканътъ ехтѣше отъ гърмежи—възстанници, дошли чакъ отъ Ромъния, се биеха съ многоброенъ турски аскеръ. Герои-борци съ сърдца-пламъкъ, тѣ даваха въ неравна борба съ вѣковенъ притѣснителъ живота си, за да разкажатъ на свѣта за страшното страдание на българския народъ.

Привечерь пукотътъ на пушкитѣ заглѣхна—много отъ възстанниците бѣха избити, оцѣлѣлитѣ забѣгнаха изъ горитѣ. Монаситѣ знаеха, че турскитѣ